

ret til gavn for de studerendes retssikkerhed ved eksamen. Det ville være rart, hvis ministeren bare kunne løfte sløret lidt for, hvad der ligger i forestillingerne om en ændring af censorinstitutionens rolle, også når vi snakker prøve- og eksamensformer.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 179: Forslag til lov om ændring af universitetsloven. (Vejledning af studerende og afleveringsfrist for speciale).

Af videnskabsministeren (Helge Sander).
(Fremsat 14/3 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Torsten Schack Pedersen (V):

I Venstre er vi meget optaget af, at man sikrer, at så mange unge som muligt får en uddannelse, og vi synes, at regeringens målsætning om, at halvdelen af en ungdomsårgang skal have en videregående uddannelse, er fremragende. Det er en meget ambitiøs målsætning, men en målsætning, der er relevant for at sikre, at vi i Danmark fortsat vil være blandt de mest konkurrencedygtige økonomier i Europa, og det er en målsætning, som forpligter os til at sikre, at flere unge har mulighed for at gennemføre en videregående uddannelse, og for at sikre, at flere unge har de bedst mulige kort på hånden til fremtiden.

Regeringen har med sin globaliseringsstrategi iværksat en lang række initiativer, og dette lovforslag, som vi nu behandler, omsætter de ambitiøse målsætninger til konkret lovgivning

på baggrund af den brede velfærdsaftale, der blev indgået sidste år.

Målet er, at universitetsuddannelserne i højere grad understøtter de studerendes mulighed for at gennemføre uddannelserne på normeret tid. Som en del af dette mål, så fastsættes der nu bindende tidsbegrænsninger på de studerendes specialeskrivning.

Desværre har alt for mange studerende oplevet, at specialet har krævet langt mere tid end den tid, som antallet af de såkaldte ICTS-point tilsiger, og det er uholdbart, at man har eksempler på, at de studerende ved specialestart har fået at vide, at der kræves et tidsforløb, der er meget længere end de normerede 6 måneder. Derfor gøres det nu helt klart, at et speciale kan og skal kunne færdiggøres på de normerede 6 måneder, men det er jo ikke bare et tidskrav ud i det blå, det er også et tidskrav, der følges op med øget vejledning for den studerende, så målet kan sikres.

Kl. 13.45

Forslaget indeholder samtidig krav om, at universiteterne skal efterkomme et ønske fra de studerende om en samtale, hvis den studerende er forsinket på studiet. Vi i Venstre synes, at det er vigtigt, at den studerende har krav på hjælp til at bekæmpe forsinkelser, hvad enten det skyldes faglige eller sociale forhold, for vi finder i Venstre, at det er afgørende, at der er flere studerende, der gennemfører studierne hurtigere end i dag, og enhver hindring på vejen vil vi gerne fjerne.

Der har været en diskussion af, om vi er gået for langt i forhold til detailregulering af universiteterne. Men de konkrete kritikpunkter, der har været, har vi i forligskredsen nøje vurderet, og vi har også fjernet nogle af de ting, som universiteterne efterfølgende selv har sagt at de nok skulle løse. Det er positivt, at de klare politiske signaler fra velfærdsaftalen og globaliseringsaftalen har gjort det klart, hvad vi fra politisk side er optaget af, nemlig at fjerne de barrierer, der forhindrer, at de studerende færdiggør deres studier så hurtigt som muligt.

Alt i alt mener vi i Venstre, at det foreliggende lovforslag er med til at sikre, at danske studerende får lettere ved at gennemføre deres uddannelse, uden at vi går på kompromis med kvaliteten. Men vi fjerner nogle af de barrierer, der er årsager til forsinkelsen og til frafald. Det er et af de klare mål med velfærdsaftalen, og det glæder vi os over i Venstre, og vi glæder os over,

at der er et bredt flertal i Folketinget til at bakke op om disse mål.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg vil gerne spørge hr. Torsten Schack Pedersen om, hvorfor man har valgt at bruge den metode til at reducere den tid, folk bruger på et speciale, som går ud på at forringe vilkårene for de studerende ved at give dem ringere muligheder for at bestå deres speciale?

Hvis man vil opnå det, hr. Torsten Schack Pedersen sagde at han ville, nemlig at sikre, at der ikke stilles krav, som ikke kan opfyldes på et semester eller på ½ år, så kunne man jo bare skrive ind i universitetsloven, at der ikke kan stilles faglige krav, der ikke kan opfyldes inden for ½ år. Det ville jo være ganske enkelt, og så ville man helt overlade til universiteterne selv at styre det og ikke skabe dårligere vilkår for de studerende.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må bede hr. Jesper Langballe om at forlade salen med den mobiltelefon. Det er ikke tilladt at tale i mobiltelefon her i salen.

Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg nævnte i min ordførertale, at en række studerende har oplevet, at når de er mødt op til et specialeseminar, så har budskabet været, at nu er man i gang med at skulle skrive et speciale, og det er godt nok normeret til 6 måneder, men hvis man gør sig nogen som helst forestilling om at aflevere et ordentligt produkt, så må man bruge langt mere tid.

Ved at stille et krav om de 6 måneder som en bindende frist og samtidig sikre, at den studerende får bedre vejledning, er vi med til at sikre, at flere kan gennemføre specialet på normeret tid. Men det er ikke bare en løs tidsfrist uden andet, det er jo også kombineret med en bedre vejledning.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg forstår stadig væk ikke, hvorfor hr. Torsten Schack Pedersen og forligskredsen, der jo består af mennesker, der bekymrer sig om de studerendes velbefindende, ikke nøjes med at indskrive i loven, at til et speciale skal der ikke kunne stilles krav, som ikke kan indfries i løbet af ½ år. Det,

man gør nu, er jo, at man lader den studerende betale prisen. Først sker det ved, at hvis ikke man kan bestå efter ½ år, så får man 3 måneder til at skrive et nyt speciale og derefter 3 måneder igen, og så er man out. Måske er det eneste, man får ram på, evighedsstuderende, men man er jo ikke sikker på, at folk får en eksamen.

Jeg forstår ikke, hvorfor det her forslag rettes ensidigt imod de studerende, i stedet for at man rettede det mod de universiteter, der har tilladt en administration, hvor man stiller urimelige krav til specialer.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg gentager gerne, at vi også sikrer, at der følges op med bedre vejledning, så det ikke bare bliver den ene side, der bliver taget fat i, men at vi tager fat over hele området. For det må altså være klart, at det må gøres, når et speciale er normeret til 6 måneder, som det jo har været i en lang år-række, og vi så alligevel har set, at der er stillet krav, som har gjort, at det stort set har været umuligt for mange studerende på en lang række studieretninger at nå at gennemføre et speciale på 6 måneder.

Kl. 13.50

Det er sådan set det, vi hegner helt klart ind nu for at sikre, at der ikke er tvivl om, hvad der skal leveres, og på hvilket tidspunkt det skal leveres. Og det er sådan set en klar del af velfærdsaftalen. Jeg synes, at det er fremragende, at vi sikrer, at de studerende præcis ved, hvilke rammer der er gældende.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det Radikale Venstre står naturligvis inde for den aftale, vi har indgået, men jeg skal bare spørge ordføreren, om ordføreren finder, at der var andre måder, vi kunne opnå det samme formål på. Jeg har nemlig forstået, at regeringen har genfundet tilliden til sine omgivelser og derfor fuld af sikkert sådan en forårsforømmelse gerne vil vise tillid. Kunne man overveje, om vi på et senere tidspunkt kunne gennemgå hele den her type lovgivning for at se, hvilken afregulering der i virkeligheden var mulig, for så i stedet for at sige, at det her må vi kunne aftalebaseret, sådan så der bliver en langt større frihed for universitetsbestyrelserne til at tilrettelægge undervisningen og opfølgningen på undervisningen på en for dem hensigtsmæssig måde?

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Det var egentlig en del af min ordførertale, hvor jeg sagde, at noget af det, vi havde foreslået med det lovforslag, der var sendt i høring, ja, det kom der så efterfølgende en klar tilkendegivelse fra universiteterne på at man sagtens kunne løse selv. Jeg er da bare ked af, at vi var nødt til at lave en aftale og et lovudkast, før universiteterne tog handsken op for at fjerne nogle af de barrierer. Men resultatet blev da fremragende, for vi får løst de problemer – og så er metoden ikke så interessant. Vi når det samme mål, og det er jeg da glad for at vi i enighed har kunnet sikre.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu blev jeg lidt forvirret. Så vidt jeg ved, er vi i gang med en førstebehandling af et lovforslag, som skal lave en lang række rammer, som universiteterne skal følge. Ellers har jeg helt misforstået, hvorfor jeg stadig væk er her. For hvis ordførerens beskrivelse var rigtig, kunne vi jo have lukket dagens møde og sagt: Vi behøver ikke den her lovgivning, for universiteterne er godt på vej.

Det vil jeg da gerne give radikalt håndslag på, nemlig at hvis det er regeringens eller i hvert fald Venstres opfattelse, så er vi fuldstændig klar til at tage lovforslaget af bordet og sige: Lad os gøre det her i en dialog med universiteterne med frihed til bestyrelserne i stedet for at lave en regulering.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Fru Margrethe Vestager var meget optaget af at skulle gennemgå hele lovgivningsområdet, men det ville selvfølgelig have været lidt nemmere, hvis man også havde villet tage ansvaret, da aftalen om universitetsreformen blev indgået i 2003, for så havde man jo været sikker på at sidde med ved bordet.

Det, jeg såmænd nævnte, var, at nogle af de forslag, der lå, ja, dem tog vi af bordet, fordi der kom en klar melding fra universiteterne om, at det problem ville de nok løse.

Men vi må bare konstatere, at der har været mulighed for, at universiteterne har kunnet løse problemet ved, at danske studerende har brugt alt, alt for lang tid på deres specialer. Det er sådan set der, hovedårsagen ligger til, at studerende bliver meget forsinket på deres studium.

Så er det jo altså naturligt, at vi griber ind og fjerner nogle af de barrierer, som gør, at de studerende bliver forsinket. Det er jeg sådan set glad for at vi har lavet en aftale om, så vi får grebet ind, så vi sikrer, at flere kan gennemføre et studium, og at flere kan begrænse deres forsinkelser.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører bliver hr. Rasmus Prehn.

Rasmus Prehn (S):

Fra socialdemokratisk side er vi glade for, at vi med velfærdsaftalen har slået fast, at der skal arbejdes målrettet på, at flere studerende gennemfører deres universitetsuddannelse på normeret tid, og at færre studerende afbryder deres uddannelse uden at gennemføre den. I det danske samfund har vi brug for så meget veluddannet arbejdskraft som overhovedet muligt. Derfor er det også værd at arbejde på, at de studerende motiveres og ansføres til at gøre deres studier færdige på normeret tid, naturligvis uden at kvaliteten kommer til at lide under det.

Når tal fra Danmarks Statistik viser, at halvdelen af de studerende, der fuldfører en kandidatuddannelse, er mere end 6 år om at gennemføre uddannelsen, er det for lang tid. Og når erfaringerne viser, at mange studerende hænger fast i specialesumpen i årevis, desværre nogle uden nogen sinde at afslutte endeligt, er det endnu mere ærgerligt.

Når uddannelsen trækker ud, bare fordi det er blevet normen på visse uddannelser, og fordi der ikke er nogen motiverende deadline, synes vi, det er værd at sætte ind med forskellige tiltag til at hjælpe de studerende med at komme i mål med deres uddannelse inden for normeret tid.

Med dette lovforslag sikres en række gode og nyttige tiltag, bl.a. en bindende tidsbegrænsning for specialeskrivning, således at de specialestudierende ved specialets start får en deadline, de skal forholde sig til. For langt de fleste specialestudendes vedkommende drejer det sig om et halvt år, svarende til de 30 ECTS-point, deres specialesemester er sat til. Er deres speciale normeret til flere ECTS-point, får det tilsvarende senere deadline. Det understreges, at det selvsagt ikke er tanken at slække på det faglige og på det indholdsmæssige krav til specialet, men måske i højere grad at sikre et niveau, der matcher den tidsperiode, som specialet er normeret til.

De studerende sikres retten til at gå til en reksamination i samme eksamenstermin eller i umiddelbar forlængelse heraf, hvis de ikke består i første omgang. En generel større satsning på studievejledningen sikres også, og en særlig studievejledningsindsats for studerende, der er forsinket i deres uddannelse, er også med i lovforslaget.

Endelig sikres det, at det pædagogiske niveau hos universitetslærerne styrkes gennem løbende pædagogiske udviklingsarbejder og efteruddannelse. Og det skal i denne sammenhæng understreges, at det med velfærdsaftalen blev sikret, at der afsættes midler til at styrke kvaliteten af uddannelserne, således at der i 2007 er afsat 69 mio. kr., 61 mio. kr. i 2008 og 75 mio. kr. i 2009. Fra socialdemokratisk side havde vi selvsagt gerne set, der blev afsat flere midler til det her formål, men disse beløb var, hvad vi kunne opnå i forhandlingerne.

Fra socialdemokratisk side støtter vi varmt de ambitiøse mål, der lægges op til med denne lov. Imidlertid er der stor forskel på, hvordan man søger at nå målene, og fra socialdemokratisk side er vi meget optaget af, at vi fra politisk side søger at lede med tillid og motivation frem for at styre ned i detaljen med kontroller.

Derfor er vi glade for, at det i forligskredsen lykkedes at få ændret dele af loven, således at der er mere ansvar, der lægges ud til universiteterne selv frem for at blive styret centralt af ministeriet. Bl.a. slås det nu fast, at det er universiteterne selv, der bestemmer deres semesterstruktur, tilrettelæggelse af undervisning, eksamen m.m.

I det hele taget er vi fra socialdemokratisk side optaget af, at universiteterne ledes med motivation og positive incitamenter frem for med pisk og straffeekspeditioner. Derfor er vi også meget optaget af de kommende ændringer af universiteternes taxametre kommer til at handle mere om belønning for studerende, der kommer hurtigt igennem, frem for om straf for dem, der er sene om at blive færdige.

Vi imødeser derfor forhandlingerne på dette område med spænding og kampgejst. I mellemtiden stemmer vi for denne lov og de gode ambitiøse mål, som der ligger heri både for universiteterne, for studerende og for samfundet som helhed med det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Der er en enkelt ting, jeg ikke helt kan forstå. Det er, hvordan hr. Rasmus Prehn mener, han hjælper de studerende ved at indføre en bestemmelse, der gør, at hvis man ikke bliver færdig med sit speciale i løbet af ½ år, så er man automatisk dumpet. Derefter skal man skrive et nyt speciale, godt nok inden for sådan samme område. Det har man så 3 måneder til. Hvis man ikke når det, så er man dumpet igen, og så skal man lave et tredje speciale. Hvis man ikke kan nå at lave det på 3 måneder, så er dumpet, og så er man ude. Hvordan hjælper det de studerende?

(Kort bemærkning).

Rasmus Prehn (S):

Jeg tror, at de fleste, der har arbejdet med en større skriftlig opgave, er bekendt med, at en deadline somme tider er ganske gavnlige. Når man ved, at der skal afleveres på et bestemt tidspunkt, er det også, ligesom at man får motiveret sig selv lidt mere til at få afleveret. Man bliver mere ihærdig, når deadline nærmer sig.

Det tror jeg også vil gælde for mange studerende. Hvis der er sådan en frit i luften svævende deadline, hvor det er op til en selv, hvornår man vil aflevere, så bliver det sværere at få lagt de sidste kræfter i at få det afleveret. Så derfor tror jeg faktisk, at alene det, at der er en deadline, vil hjælpe mange.

Nu skal vi huske på, at der jo faktisk er i alt tre chancer til at klare det her. Og det er sådan, så universitetet har en særlig dispensationsmulighed, sådan så man kan give en fjerde chance, hvis den studerende dumper. Så der er altså flere muligheder. Og det er et socialdemokratisk mål, at vi skal folk til at bestå de her uddannelser; det er ikke vores tanke at prøve at dumpe folk. Det er jo tanken, at folk skal få afleveret frem for at gå i al evighed i specialesumpen. I dag er der alt for mange, der ikke bliver færdige, og Socialdemokratiets mål at lave om på det med det her.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Nu kunne jeg heller ikke drømme om at tro, at hr. Rasmus Prehn skulle have det særlige formål, at der skulle dumpes nogle mennesker. Jeg tror, at det her forslag er lavet ud fra al hjertens godhed, i hvert fald fra hr. Rasmus Prehns side, men problemet er jo bare, at man jo også godt selv kan planlægge en deadline, og man kan

også godt gå ind for, at den skal overholdes. Men her er den jo ultimativt fastsat af staten.

Tror hr. Rasmus Prehn ikke, at vi var kommet længere med at hjælpe de studerende, hvis vi havde rettet, hvad skal man sige, skytset imod de faglige miljøer, altså mod universiteterne og havde sagt til dem, at nu må det være sådan, at de anerkender, at man ikke kan stille faglige krav, som ikke kan indfries i løbet af et semester?

Kl. 14.00

Det kunne man jo godt have formuleret meget præcist. Så ville der i hvert fald ikke ske det, som Venstres ordfører sagde: at man på universiteterne direkte fik at vide, at man måtte regne med, at det tog længere tid end ½ år.

(Kort bemærkning).

Rasmus Prehn (S):

Det er jo rigtigt, at det i længere tid har været meget fastlagt, at der er de her 30 ECTS-point, og derfor tager det et halvt år at lave et speciale. Men det har altså øjensynligt ikke virket derhen, at man så har fået de studerende til at aflevere efter et halvt år.

Derfor synes jeg faktisk, der er noget fornuft i at sige, at vi laver en tidsbegrænsning, at vi laver en deadline, så man ved, hvad man har at forholde sig til, og så man får afleveret. Langt de fleste, der selv har prøvet at arbejde med det her, ved jo, at en deadline hjælper. Man får afleveret, når deadline er der. Hvis den kan skydes, så bliver man ved med at skyde den indtil absolut sidste chance. Derfor tror jeg, vi hjælper de studerende på den her måde.

Samtidig er det jo sådan, vil jeg sige til hr. Per Clausen, at vi sætter ind med øget studievejledning, og de, der bliver forsinket, får ekstra studievejledning. Så jeg synes, man gør mange ting. Man hjælper både med deadline, som hjælper til at motivere, og ved at sætte ind med ekstra studievejledning, hvis det er nødvendigt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere spørgsmål. Næste ordfører bliver hr. Jesper Langballe.

Jesper Langballe (DF):

Først et par principielle bemærkninger, der ligesom skal kridte vores afsæt i den her sag af:

Et universitet bør ikke bare være en fabrik, der hurtigst muligt fremstiller nogle papirkompetencer, så folk kan komme ud i det, man kalder det virkelige liv. Et universitetsstudium er

noget i sig selv, uanset hvad der kommer bagefter, og et universitet er et sted for fordybelse og lærdom.

Alligevel synes vi, det er godt, at man nu lægger vægt på, at studerende skal gennemføre deres studium til den normerede tid. Vi synes også, det er godt, at Folketinget sætter 69 mio. kr. af til en styrkelse af universitetsundervisningen.

Der verserer sådan en mærkelig ting især i den æterbårne presse om, at det nuværende folketingsflertal skærer ned overalt. Det er sådan noget, man efterhånden i Danmarks Radio og andre steder siger som en selvfølge. Det er jo det rene sludder, og det her lovforslag er et rigtig godt eksempel på det.

Den anden principielle ting, jeg vil sige, er, at det er en grundpille i den europæiske universitetstradition, som Danmark tilhører, at forskning og undervisning hører ganske nøje sammen. Det betyder jo, at undervisningen skal være forskningsbaseret, men det betyder også, at for den enkelte student rækker forskning og studium ind over hinanden. Det er jo det, der kommer til udtryk i kandidatspecialet. Der findes rundtomkring på universiteterne fremragende trykte kandidatspecialer, som virkelig, kan man sige, vinder nyt land med hensyn til forskning og erkendelse. Det er ikke kun den, der når frem til at skrive en ph.d.-afhandling, der laver et stykke selvstændigt forskningsarbejde.

I modsætning til hr. Per Clausen synes vi faktisk, det er rigtig godt og en hjælp for den studerende at hjælpe ham til at undgå at blive hængende i specialesumpen, som jo har været en kilde til fortvivlelse for mange studerende. Og jeg vil bare sige, at ½ år, hvor man ikke laver andet, faktisk er rigtig lang tid.

Når man så gør det, skal der jo være en konsekvens af en overskridelse. Og der må jeg indrømme, at den konsekvens er noget af det ved lovforslaget, jeg er mindre glad for – ikke at man får 3 måneder mere, men at man så skal omformulere emnet. Det synes jeg ikke er en god idé. Jeg må så bare sige, at jeg er i den situation, at jeg ikke selv har kunnet finde på nogen bedre.

Kl. 14.05

Men altså, sagen er jo den, at som et stykke selvstændig forskning – i hvert fald optimalt – er et speciale jo ikke bare et stykke stof, man har indhentet en viden om, som man nu lægger frem og dokumenterer, at man har, det er jo også et synspunkt.

Det, man så omformulerer, når man omformulerer emnet, er jo synspunktet. Det vil sige, at det hele pludselig er noget helt andet. Jeg synes, det er en regel, man kan frygte vil blive tolket sådan, at man faktisk ikke rigtig tager speciale-skrivningen alvorligt fra Folketingets side. Vi er glade for, at det er understreget, at det ikke er tanken at slække på de faglige og indholdsmæssige krav til specialet, og vi tror, at det kan være en hjælp, og vi tror faktisk også, at det kan give en øget koncentration, at der er den deadline.

Til sidst vil jeg sige, at vi faktisk også er rigtig glade for, at det i bemærkningerne ærligt og redeligt er anført, at man har villet følge universiteterne i at lade dem slippe for centrale regler om mere overskuelige semesterstrukturer og tættere kobling af undervisning og eksamen i den slags ting, ved at man siger: Det må universiteterne selv finde ud af. Og det kunne måske få mig til at slutte med at spørge ministeren: Kunne vi ikke her sådan i samstemmigt kor med den her udmærkede lov samtidig love universiteterne, at de nu får en reformpause?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Margrethe Vestager for at stille spørgsmål. Hov, der er et spørgsmål, hr. Langballe.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg deler sådan set nogle af de mere indholdsmæssige udsagn, som ordføreren er kommet med vedrørende det faktisk at skrive et speciale på ½ år og det at gøre sine studier færdige. Jeg tror, at hvad angår det indholdsmæssige, er vi fuldstændig enige.

Selv om vi så er, hvor vi er, og også står som aftaleparter med det her forslag, vil jeg spørge ordføreren, om han finder, at vi kunne have nået det mål ad andre veje. Det kunne f.eks. være ved i højere grad at bede universiteternes nye bestyrelser om at sørge for, at der blev en anden disciplin med hensyn til afleveringsfrister og en bedre studievejledning, ligesom man jo har fulgt universiteterne i at slippe for de her meget, meget snærende bånd, man havde tænkt sig at lægge ned over dem, herunder jo også at ministeren havde tænkt at give sig selv en bemyndigelse til at tilrettelægge undervisningen. Finder ordføreren, at den gode gænge, regeringen er på vej ind i, kunne man sådan set godt fortsætte og dermed blive ved med at afregulere og give et stær-

kere ansvar til universiteternes ledelse og dermed også ind i de faglige miljøer?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg må sige, at jeg er fuldstændig enig med fru Margrethe Vestager. Vi stemte begge to som ordførere sammen med vores partier i sin tid imod universitetsloven, vi var ikke tryggede ved det system med bestyrelse og med obligatorisk eksternt flertal.

Men jeg har sagt flere gange: O.k., det er for tid, det er historie, nu har vi de bestyrelser, og hvorfor i alverden så ikke bruge dem? Altså, der er noget meningsløst ved, at man ikke tillægger – vil fru Charlotte Dyremose lade være at forstyrre ministeren, for det er også henvendt til ham? – bestyrelserne en regulær økonomisk kompetence ved at lade dem være regnskabsansvarlige over for ministeriet f.eks. i forbindelse med et budget, der blev lavet i forbindelse med udviklingskontrakterne.

Vi synes, man burde lade universiteterne klare de ting selv, i stedet for at de hele tiden skal ind over ministeriet med hver en femøre. Jeg deler fru Margrethe Vestagers ønske om, at vi nu sådan bagud kunne lave en form for regelaflysning, sådan at universiteterne fik det lidt friere.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke flere spørgsmål, og derfor må hr. Langballe godt forlade talerstolen. Nu kan fru Charlotte Dyremose så komme op og bruge sin talelyst her på talerstolen.

Charlotte Dyremose (KF):

Ja tak. Her er jo endnu et af de forslag på en lang snor af perler, der skal være med til at sikre, at flest mulige unge får en uddannelse, og i det her tilfælde taler vi jo så om de forhåbentlig 50 pct., der kommer videre til en videregående uddannelse.

KL 14.10

Som jeg har sagt flere gange før i forbindelse med lovforslag om både grundskoleniveau, ungdomsuddannelsesniveau og som her niveauet med de videregående uddannelser, er det altså utrolig vigtigt for både den enkelte unge og det danske samfund som helhed, at flest mulige er bedst muligt rustet til den globale verden, vi lever i; til en verden, der mere og mere er afhængig af, at man har et højt vidensniveau, en høj faglighed. For den enkelte unge har det naturligvis en væsentlig betydning, at man

får en uddannelse, som man er glad for, har det godt med og kan bruge i det arbejdsliv, man skal ud at møde bagefter.

Det har også en væsentlig betydning for det, at man igennem uddannelsesforløbet føler sig tryk ved sit uddannelsesforløb, føler, at man bliver mødt med fagligt kompetente undervisere, at man færdes i et fagligt miljø, hvor man bliver inspireret og motiveret, og hvor man altså kort sagt har en god, spændende og motiverende dagligdag, men også bliver rustet til de udfordringer, man ved man skal møde bagefter.

Med det her forslag styrker vi vejledningen på universiteterne. Med en styrket vejledningsindsats hjælper vi de studerende, særligt dem, som falder bagud, sådan at de kan få hjælp til at sikre, at de er havnet på den rette hylde, og få hjælp til at finde ud af: Hvordan kommer jeg bedst videre med mit studium?

Derudover er der så begrænsningen på specialet, og jeg må altså lige nævne, hvad den rent faktisk er, for nu er der flere, der har nævnt det her halve år, og det er det jo også typisk. Men det, der fremgår af lovforslaget, er altså, at det skal afleveres inden for den tidsramme, der i studieordningen for den enkelte uddannelse er fastsat for specialets omfang. Det vil sige, at der nu kan sidde nogle derude og tænke: Jeg har da et speciale, der er normeret til 1 år, så hvad tænker politikerne på? De skal ikke tro, at vi er i gang med at korte tidsrammen ned til det halve. Det her handler om, at det omfang, specialet bør have, også er det omfang, det får i praksis.

Hvorfor kan det så være en god idé? Ja, det kan det jo bl.a. – henvendt til hr. Per Clausen – fordi situationen jo i dag er den, at man kan bruge årevis på at udfolde sig med et speciale. Jeg tror også, at det for rigtig mange studerende kan være en virkelig spændende proces at fordybe sig både 1 år og 2 år i et område, men det kræver jo altså, at man også har økonomi til at være studerende så længe, hvorimod man, hvis man kun har økonomi til at bruge det halve år og er i konkurrence med nogle, der har både 2 og 3 år til at lave den samme opgave, så måske kan føle sig en smule sat tilbage. Derudover er der også – det ved vi jo alle sammen – dem, der har lidt svært ved at få taget sig sammen, før deadline nærmer sig.

Så i det hele taget tror vi på, at det her forslag kan være med til at hjælpe flere studerende igennem uddannelsen på den tid, uddannelsen nu engang bør tage. Det er klart, at der kan være gode grunde til, at ens uddannelse tager lidt

længere tid, end den er normeret til, og det kan sådan set også nogle gange være en fordel, at man så bruger og tager sig den tid.

Men der er altså også, viser det sig jo, og ved vi alle sammen, ikke så relevante årsager til, at det tager lidt længere tid at komme igennem studiet. Og derfor kan vi bl.a. med den styrkede vejledningsindsats altså her være med til at hjælpe de studerende til at komme igennem studiet på en god måde og på en måde, så man også kommer ud i verden udenfor på et tidspunkt, hvor man ikke er nået alt for højt op i alder.

Vi støtter forslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ingen spørgsmål, så vidt jeg ser. Tak til ordføreren. Og så er det fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

Da Det Radikale Venstres ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne oplæse følgende:

Lovforslaget er en del af den velfærdsaftale, som Det Radikale Venstre indgik med regeringen, Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti i juni sidste år. Sigtet er sådan set fornuftigt nok, det er vi enige i, og det er vi stadig væk, nemlig at hindre, at studerende falder fra deres studier, og at de strander i studier uden en håndsrækning, uden mulighed for at komme igennem. Det er jo hensigten med lovforslaget, og derfor kan vi også støtte lovforslaget, om end vi nok havde ønsket at tage andre midler i brug. For man kan spørge sig selv, om midlerne er de rette, og om de kommer i den rigtige dosis.

Kl. 14.15

Med lovforslaget tages flere redskaber i brug: en styrket studievejledning af de studerende, opfølgning i forhold til studerende, der sækker bagud i forhold til normeringen, fastere rammer for specialeskrivning og bedre muligheder for de studerende til at gå en prøve om. Hver især giver de god mening. Navnlig den styrkede studievejledning har for os været afgørende, i øvrigt i tråd med de anbefalinger, som EVA fremsatte i 2005 i sin rapport om universiteternes studie- og erhvervsvejledning.

Vi mener også, det er rigtigt at gøre noget ved det, som populært eller upopulært kaldes for »specialesumpen«. Med lovforslaget lægges det i fastere rammer, det bliver forhåbentlig drænet, om man så må sige. Håbet er, at det fremover vil

forhindre de studerende i at sidde fast uden at kunne komme fri og få specialet afsluttet.

Men vi har også et historisk problem med frafaldne studerende, der kun mangler specialet for at færdiggøre deres studier, og som for længst er væk fra universiteterne og har flere års akademisk fuldtidsarbejde bag sig. De skal i vores øjne have mulighed for en slags turbospecial, som de kunne få 6 uger til at skrive. Det kunne rydde op i sumpen og give disse studerende mulighed for at komme videre med deres faglige og professionelle liv. Vi kom ikke igennem med forslaget under velfærdsforhandlingerne, men har ikke opgivet ævred og fremsætter det derfor som et eget forslag.

Vi har også i denne proces kæmpet bravt – det synes vi i hvert fald selv, og selvros er som bekendt velros – for at forhindre den alt for megen centralstyring og bureaukratisering med lovforslaget. Vi har oplevet, at vi er oppe imod stærke kræfter, og vi anerkender derfor: Vi lykkes ikke helt, det er helt erkendt.

Men vi oplever, at vi dog trods alt har fået luget ud de værste steder, f.eks. hvor ministeren pludselig ville give sig selv adgang til at bestemme indretningen af undervisningen og eksamener på universiteterne. Nu skal han fremover nøjes med at fastsætte bestemmelser for hurtigere omprøve, altså en mere overskuelig og afgrænset beføjelse. Vi fik også fjernet detailkravene til, hvem der skal afholde opfølgningssamtaler på universiteterne. Det må vi have tillid til at de selv kan finde ud af.

Der ligger en meget stor opgave foran os, hvis vi mener de mange ord om afbureaukratisering og mindre detailregulering alvorligt. Lige nu tror jeg ikke, universiteterne helt kan få øje på den mindre centralstyring og større tillid, der var lagt op til med universitetsreformen. Tværtimod er det, som om der stædigt vokser et stadig større bureaukrati og regelværk ud af ministeriet, der i mellemtiden også har fået vokseværk med tre nye styrelser.

Bare i parentes bemærket synes jeg, det er lidt paradoksalt, hvis man nu beskyldes for ikke at kunne være med til afbureaukratisering, fordi man ikke har været med til at indføre de mange regler – altså at man, fordi man var imod universitetsreformen, så nu ikke kan være med til at gøre det bedre for universiteterne. Det er en mærkelig logik. Det sagde Venstres ordfører for ganske kort tid siden, men ministeren var optaget af andre formål – det skal jeg medgive – så

det skal jeg ikke laste ministeren for ikke at have hørt.

Vi synes, at vi med denne aftale har forhindret meningsløs detaljstyring. Men vi er helt klar over, at vi med forslaget ikke har fået brudt et årelangt vokseværk. Der er brug for en langt større og meget mere principiel sag, som kræver et nyt tankesæt, hvis det skal udformes i praksis. Vi vil gerne tage den debat, og derfor fremsætter vi også et eget forslag, der skal føre til mindre centralstyring af landets universiteter. Det handler om at ændre på udviklingskontrakterne og udvikle dem til et langt stærkere strategisk instrument, der kan bruges som grundlag for en stærkt tiltrængt afregulering.

Alt det hører fremtiden til. Vi glæder os til arbejdet og håber at kunne samle flertal om det. Lige nu og her kan jeg blot på Det Radikale Venstres vegne sige, at vi støtter lovforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Sidste ordfører er hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Det er jo karakteristisk for den reaktion, der kommer fra universiteternes side, på det her lovforslag – som den har været ved de to andre forslag om universiteternes vilkår, vi har behandlet i den her samling – at de udtrykker en stiltfærdig forundring over, hvad der kan være forklaringen på, at man, 3 år efter at man gennemførte en meget omfattende reform på det her universitetsområde, er nødt til at gennemføre meget klare, store forandringer.

Der er også sådan lidt forundring over, hvorfor det skal ske i tre forskellige lovforslag. Men vi har jo tid nok her i Folketinget, så det er jo o.k., selv om det selvfølgelig vanskeliggør muligheden for at se den indre sammenhæng, der er i det. Det gør det måske til gengæld nemmere at få de partier, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre, som er meget skeptiske over for det, der ligger i hovedindholdet i de her forslag, til at være med, når man tager det ét ad gangen; så virker det måske ikke helt så slemt.

KL 14.20

Men et eller andet sted er det jo besynderligt – det giver jeg sådan set universitetsledelserne ret i – at man gennemfører en reform, indskrænker demokratiet for de menige medarbejdere, indskrænker indflydelsen for de studerende, giver den til uafhængige bestyrelser og rektorer, og når de så har haft magten i 3 år og vel knap

nok har kunnet vise, hvad de kunne bruge den til, går man i gang med at indskrænke den og tage magten fra dem igen. Det er dog ikke sådan, at man deler den ud til nogen; nej, man tager den derind, hvor man føler sig tryggest ved, at magten ligger, nemlig i ministeriet. Det er måske også tryggest for både embedsmænd og ministre.

Det, der også karakteriserer processen, er, at man åbenbart har meget travlt med det her. Selv om der jo er gået kort tid efter den sidste store reform, har man meget travlt: Der gives 14 dages høringsfrist. Debatten om forslagene præges også af, at videnskabsministeren har truffet den interessante beslutning, at vi ikke må se høringssvarene fra de andre ministerier. Alt i alt er det sådan hele vejen igennem en proces, der er præget af afdemokratisering, og så foregår det selvfølgelig heller ikke alt for demokratisk, når det skal gennemføres.

Så kan man spørge: Hvad er det så, der er problemet? Jo, problemet er, at det her selvfølgelig hænger sammen med forringelserne af efterlønnen og forringelserne af folkepensionen, forstået på den måde, at man skal langsomt og sent ud af arbejdsmarkedet, men man skal bestemt hurtigt ind. Det er jo sådan set det, det er hele det bagvedliggende mantra bag ved det her forslag.

Alle høringssparter har lært det. Man kan ikke indlede et høringssvar uden at bekræfte, hvor vigtigt det er, at de studerende kommer hurtigt igennem universitetet. Universitetsuddannelsen er nemlig noget, der skal overstås. Ingen – og det synes jeg er ret interessant – muligvis med undtagelse af de studerende, nævner, at universitetet også handler om fordybelse, og at tempo derfor ikke altid er godt. »Fart og Tempo« var i min ungdom og barndom et tegneserieblad, men skulle nødtigt blive betegnelsen for universiteterne.

Og hvad er så problemet i det? Altså, hvordan kan det være, at studerende ikke altid gennemfører studierne på den normerede studietid? Ja, det kunne jo være, at de engagerede og involverede sig i det omkringliggende samfund ligesom alle de folketingsmedlemmer, som aldrig har fået gjort deres uddannelse færdig, og som på den måde er et lysende eksempel på, at det ikke gør noget, det tager tid, bare det er godt.

Det andet, man kunne forestille sig at studerende gjorde, var, at de havde studenterjob. Det ved vi jo et eller andet sted nærmest er livsnød-

vendigt. Man kan læse i de forskellige publikationer, som studenterorganisationerne udgiver, hvor vigtigt det er at have studenterjob, hvis man nogen sinde skal få et arbejde. Det er altså nyttige ting, gode ting, samfundsmæssigt fornuftige ting, men det kan godt være, det betyder, at man bliver et halvt eller et helt år ældre, inden man er færdig med sin uddannelse, og det er måske ingen katastrofe.

Så er der nogle ting, som også hører til længe-re studietid, der til gengæld er dårlige: dårligt studiemiljø, mangel på inddragelse af de studerende, uninspirerende undervisning og prøveformer, som ikke afspejler uddannelsernes form og indhold. Og disse ting gør regeringen jo, hvad den kan, for at sikre ved at afskaffe mulighederne for gruppearbejde. Der kan også være forhold for den enkelte studerende, som gør, at man ikke kommer hurtigt igennem uddannelsen.

Mange af de forhold burde man gøre noget ved, og hvis man investerede i og satsede på forbedring af undervisningen, var det jo godt. Men i stedet for har man fundet på en model, der hedder, at vi skal have noget mere vejledning, for så løser vi nok alle problemer. Jeg synes, at det kan være fornuftigt med vejledning, men at opfatte studievejledning som det, der skulle løse problemet med for lange studietider, synes jeg måske er en anelse overfladisk.

Med hensyn til det med begrænsningerne i specialet: Realiteten er jo, at man indfører dem, fordi man tilsyneladende ikke har været i stand til at få forståelse på universiteterne for, at der skulle stilles nogle faglige krav, der kunne opfyldes i løbet af et halvt år. Så vender man sig rundt og siger: Jamen så tager vi de studerende, for de studerende har nok brug for faste rammer. De faste rammer er så ½ år til at skrive speciale, og efter det kan man få 3 måneder til at skrive et nyt og derefter 3 måneder til at skrive endnu et nyt.

Hvis man så ikke bliver færdig, har De Radikale en smuk vision om, at man så kan få sådan et fart og tempo-speciale, nogle år efter man er kommet ud fra universitetet, hvad jeg synes er meget sympatisk. Alt, hvad der kan redde mennesker, er jo sympatisk.

Men realiteten i det her er, synes jeg, at de ting, man gennemfører for de studerende og specialerne, ikke løser det problem på en måde, som er tilfredsstillende for de studerende, fordi det er igennem opstramninger, som rammer de

studerende, at man vil løse problemet. Det synes jeg faktisk ikke er nogen god løsning.

Kl. 14.25

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg undrer mig over, at hr. Per Clausen omtaler kandidatspecialet i forbindelse med faglige krav, der skal honoreres inden for ½ år. Jeg synes, det er en tankegang, der ligesom river studiet i stykker og river specialet fra alt det andet. Vil hr. Per Clausen ikke medgive, at i et ordentligt studieforløb er kandidatspecialet kronen på værket? I virkeligheden kan det være, at man er begyndt sit speciale for flere år siden, og at læsningen, i forbindelse med at man er gået til prøver osv., er noget, der fører frem til, at man nu fremlægger en bestemt behandling set under et bestemt synspunkt.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg tror, at hr. Jesper Langballe har ret i, at dengang jeg selv gik på universitetet, og dengang hr. Langballe gjorde det, var det nok meget på den måde. Men i dag har man jo indrettet universiteterne med modulopbygning, muligheder for at skifte fag, fleksibilitet osv., og der bliver specialet typisk første og måske eneste gang, den studerende for alvor får mulighed for at bruge tid på at fordybe sig i et selvstændigt projekt – det, som i grunden er kernen i et universitetsstudium. Netop derfor er jeg måske lidt bekymret over den megen fokuseren på, at det er enormt vigtigt at blive færdig. Jeg anerkender, at ½ år kan være i orden, men så må det selvfølgelig afspejle sig i de krav, man stiller til både omfang, niveau osv.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er sikkert rigtigt, at der er sket de ændringer i universitetsstudiets opbygning, siden hr. Per Clausen og jeg gik på universitet. Jeg kunne så ikke rigtig høre på hr. Per Clausen, om det er noget, han begræder. Det gør jeg måske nok selv til en vis grad. Men giver det nogen begrundelse for, at man så at sige skal lefle for en mangel på fordybelse og en mangel på studiesammenhæng? Skulle det, hr. Per Clausen siger, ikke snarere animere os til at arbejde for, at et studium igen var noget, der hang sammen?

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Det synes jeg er et udmærket og fortræffeligt projekt, som jeg gerne vil drøfte med hr. Langballe og andre af Folketingets partier, der kunne være interesseret i det. For jeg mener sådan set, at det, som hr. Langballe lige før sagde, er meget smukt, nemlig at nu skulle man have reformpause på universiteterne – det kunne man også have frem til den evaluering, der bliver lavet i 2008. Men efter det kan det da godt være, at vi skulle diskutere, om der faktisk var nogle elementer i et gammeldags, traditionelt universitetsstudium, som er blevet smidt ud med badevandet, og som det kunne være meget fornuftigt at få ind igen. Det er jeg faktisk meget enig med hr. Langballe i. Jeg er bare lidt nervøs for, om der er ret mange andre end hr. Langballe og mig i Folketinget, der er enige i det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så skal vi bede om at få videnskabsministeren på talerstolen.

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Jeg vil gerne sige tak, ikke alene for debatten her i dag – det er jo det mindste af det, når vi taler om den proces, vi har været igennem frem til dette lovforslag – men også for de mange debatter, vi har haft i forbindelse med den endelige færdiggørelse. For det giver mig jo anledning til at sige, at de justeringer, der er sket af lovforslaget efter høringen, og som der fra flere ordføreres side har været talt om, er fælles gods. Alle fem partier var jo enige om det, vi sendte ud til høring, og vi er også alle fem partier enige om de justeringer, vi foretog. Derfor glæder jeg mig naturligvis også over, at vi kommer samlet i mål her i dag, efter vi har været igennem den proces. Ja, vi kommer ikke alene i mål engageret og dybt optaget af det; hr. Rasmus Prehn svang sig op til at sige, at det var med kampgejst, og det synes jeg da er et meget velvalgt ord i så vigtig en sag.

Jeg har, selv på dette fremskredne tidspunkt fredag, lige lyst til at knytte en bemærkning til hr. Jesper Langballes forslag om en reformpause. Til det vil jeg sige, at jeg i hvert fald ikke har ambitioner om, at vi skal have store projekter som den store universitetsreform 2003 med de nye bestyrelser, ej heller de fusioner, som vi netop har været igennem. Som opfølgning på disse store reformer kommer der selvfølgelig nogle justeringer hen ad vejen, men ellers må jeg sige, at jeg sagtens kan følge det, som hr. Jesper Lang-

balle siger, og det tror jeg også at man kan ude på universiteterne.

Men som sagt: Tak for samarbejdet frem til i dag. Nu må vi i gang med udvalgsarbejdet, og der er vi selvfølgelig beredvillige både fra ministerens og fra Videnskabsministeriets side.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er en kort bemærkning til ministeren fra fru Margrethe Vestager.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg har haft en rigtig god dag i salen i dag, for det har vist sig, at det her er den første dag, hvor regeringens viser tillid til dens omverden. Derfor vil jeg spørge ministeren, om ministeren så også er klar til at begynde en afregulering. Der er et meget stort potentiale, når man ser på, hvad ministeren har fået gennemført de sidste 5 år af detailstyring. Senest i det her semester, om man så må sige, har der jo været fire lovforslag på universitetsområdet, og det anskueliggør meget tydeligt, at der er noget at tage fat på.

Kl. 14.30

Derfor vil jeg spørge ministeren, om ministeren vil tage imod den invitation, som jo både hr. Jesper Langballe og undertegnede har sendt ud i dag, til at se fordomsfrit på, hvad der egentlig fra statens side er støttende for universiteternes opgaveløsning, og hvad der i virkeligheden bare er total overstyring, som stiller sig i vejen for, at universiteterne tager ansvar for deres meget vigtige opgave.

(Kort bemærkning).

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Jeg tror ikke, der er nogen som helst, hverken i forligskredsen eller uden for, som har interesse i overstyring af universiteterne, og slet ikke Videnskabsministeriet. Men det er jo således, at vi er i gang med en proces, hvor der sker temmelig mange ting i forlængelse af de her omtalte reformer. I den proces sker der bestemt også deregulering, og vi har fjernet en række bekendtgørelser. Så det er en proces, der er i fuld gang, og jeg synes kun, det er positivt, at der er flest mulige, som vil deltage i den proces.

Men jeg må sige til fru Margrethe Vestager, at antallet af lovforslag om universiteterne i den her samling, og det ved fru Margrethe Vestager også udmærket, alene knytter sig til en rent praktisk foranstaltning, fordi der er flere forligskredse. Og da jo desværre bl.a. Det Radikale

Venstre ikke er med i universitetsforliget fra 2003, ville det måske give visse vanskeligheder, hvis vi havde koblet de to lovforslag, som vi behandler i øjeblikket i Folketinget, sammen.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Men det kunne jo så, hvis man havde villet det, have inspireret en til ikke at ville lave den regulering, der så krævede de mange forskellige lovforslag, men at have ladet det være ved det, som egentlig var forligskredsens eget udspil.

Det er selvfølgelig altid rart, at der er noget at gå i gang med, og det er der jo, når vi taler om deregulering af universiteterne.

Jeg skal spørge ministeren, hvad det er for nogle bekendtgørelser, som er blevet trukket tilbage, og som ikke er erstattet af nye regler, og også spørge, om ministeren – eventuelt i skriftlig form – vil sige noget om, hvad det er for et projekt, man har foran sig, hvor man altså forventer at kunne gennemføre de første dereguleringer i den kommende tid. Det er meget vigtigt for os. Jeg synes også, det er et meget klart signal, vi har fået både fra rektorkollegierne og bestyrelserne, om, at de sådan set ønsker at tage ansvar for den opgave, de er blevet betroet, i stedet for at det ansvar i stadig højere grad bliver genstand for detailstyring.

(Kort bemærkning).

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Nu er det nok ikke svært at efterkomme fru Margrethe Vestagers ønske om, at jeg i skriftlig form redegør for de intentioner, der er. Men det er jo således, at vi løbende har møder med især bestyrelsesformænd fra universiteterne, hvor vi har det her punkt på dagsordenen. Vi har bl.a. aftalt et møde her til april, så det er noget, vi til stadighed drøfter og forsøger at forenkle.

Men her i Folketinget er alle i hvert fald også vidende om, hvilke krav der bl.a. stilles fra Rigsrevisionens side, hvad angår skattebegunstigede midler, som bruges på vores universiteter, og det er blandt de ting, vi diskuterer, når vi taler om frihed til bestyrelserne. Så det er noget, der er meget fokus på.

Når fru Margrethe Vestager spørger om de ting, der har været, vil jeg selvfølgelig for at være mest mulig præcis gerne gøre det skriftligt – bare ikke fra talerstolen. Men jeg kan sige, at sådan som jeg erindrer det, har vi på uddannelsesområdet, tror jeg, været oppe og have 70-75 forskellige bekendtgørelser. Det antal har vi fået

reduceret til 3-5 stykker. Så samtidig med at vi har lavet de her meget store ændringer og justeringer, som jeg erkender der har været, så er der altså foregået en betydelig deregulering.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Videnskab og Teknologi. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 89:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et råd for større it-sikkerhed.

Af Per Clausen (EL) m.fl.
(Fremsat 7/2 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kl. 14.35

Videnskabsministeren (Helge Sander):

I forbindelse med behandlingen af forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et råd for større it-sikkerhed, B 89, vil jeg gerne starte med at sige, at jeg i udgangspunktet er enig i intentionerne i forslaget. Forslagsstillerne berører i forslaget et meget vigtigt emne og også et emne, som jeg som videnskabsminister altid har haft stort fokus på.

Vi står midt i en digital revolution, og det er essentielt for det danske samfund, at så mange mennesker som muligt får mest muligt ud af de nye muligheder, som de digitale tjenester skaber.

Den verden, som vi lever i, bliver hele tiden mere og mere digitaliseret. Det er meget vigtigt, at vi arbejder målrettet for, at borgerne i Danmark trygt kan benytte de nye muligheder, som

den teknologiske udvikling skaber. Digitaliseringen skal give os alle sammen flere muligheder i hverdagen, som vi bør kunne anvende både trygt og sikkert.

Til trods for at jeg er enig i intentionerne i forslaget, kan regeringen imidlertid ikke støtte det fremsatte forslag, som det foreligger i dag.

Jeg mener ikke, at forslagets timing er god. I forbindelse med regeringens indsats på it-sikkerhedsområdet er der etableret et it-sikkerheds-panel, som rådgiver regeringen i forbindelse med indsatsen på it-sikkerhedsområdet. It-sikkerheds-panelets kommissorium udløber først ved udgangen af i år, og derfor må vi senere i år drøfte, hvordan vi bedst muligt sikrer en solid og omfattende indsats på dette område.

Ud over tidspunktet for fremsættelsen af forslaget mener jeg faktisk ikke, at forslaget er ambitiøst nok. For i forslaget fokuseres der jo primært på oplysning til borgerne om, hvordan de bedst muligt gebærder sig sikkert på nettet.

Regeringens indsats på it-sikkerhedsområdet strækker sig langt videre end til oplysningskampagner til borgerne om, hvordan man gebærder sig sikkert på internettet. Regeringen arbejder målrettet for, at it-sikkerhed skal være en integreret del af både udbuddet af it-tjenester og it-anvendelsen.

Selvfølgelig er oplysningskampagner et meget vigtigt aspekt i den samlede indsats, men de bør ikke stå alene. Jeg mener, at problemstillingen skal ansues i et noget bredere perspektiv. Organiseringen af it-sikkerhedsområdet skal understøtte en bred vifte af relevante indsatsområder.

For det første skal produkter og infrastruktur have en høj grad af sikkerhed. Og jeg har noteret mig, at formanden for DANSK IT's Råd for it- og persondatasikkerhed er fremkommet med lignende synspunkter i pressen på det seneste.

For det andet kan jeg fremhæve bredden i den aktuelle indsats ved at fremhæve både udviklingen af den digitale signatur og indførelsen af den fælles statslige standard for styring af it-sikkerhed.

It-sikkerhed er en grænseoverskridende udfordring, og vi fokuserer derfor også på internationalt samarbejde om it-sikkerhed. Det sker både for at varetage danske interesser og for at opretholde et internationalt netværk på it-sikkerhedsområdet.

Danmark deltager i flere internationale ekspertgrupper og fora, hvor der udveksles erfaringer om it-sikkerhed. Jeg kan også nævne, at det